

PANOPTICONS
POETISKA
ADDITAMENT

Ägget & Vi. Berlin. 2007

EPISTOLÄR MULTIGLOSSI

INNEHÅLL

CAROLINE OLSSON:

BREV TILL L

MAXIM GRIGORIEV:

UR: BREV FRÅN BERLIN

STEFAN HAMMAREN:

FÄRGLÖSA BREVET

MARCURUS SÖDERLUND:

GÄLLANDE PROTEGÉN

BOEL SCHENLÆR:

KÄRLEKSEPISTEL STÄLLD TILL PERCA,

OSKILJAKTIG POET, MIN ÄLSKADE

BREV TILL L

CAROLINE OLSSON

KOMMER DAG SKJUTA sedan mig genom högvelociterad, dock ännu missfärgad öppnad när kliver jag tvåväskad ur flygplatsterminal. Pressar kyla tunnsulade skor, stiger bedövning vader, knäskålar, lår; dryper händer handsklösa karmosinerade. I stället röka utomhus döljer skitiga taxibilar, fönsterimma chaufförer: faller här annorlunda årstider trekvartade. Utmattad jag sitter baksätesvis; rusar förorters industrilokaler medan approcheras stad, bergrenad.

Om till höger tunnelbananeuppgång öppnas ny japan. Under sommar när jag önskar sushi mest hänger extralås längs glasdörrs vertikalthandtag; reser proprietären härifrån och tvingas jag inhandla i stället Kon-

summat. Genom vår, gullregn jag bär låda efter låda fylld lax, tonfisk, ål: vattenblanka nyanser skivad köttfärg vibrerar marmeladklyftor, marmeladstänger. Tunnga längtar dra över, sälla, en kropp att trycka gom, mot kindinsida. Rygg, bleka armar. Din knivrakade nacke. Äter jag bredvid öppnade fönster: tom lägenhet, tom stad solfjädrad, ryggfallen. Utslagen och stum, utan att gestikulera. Det enda med säkerhet jag vet är längs Hornsgatan tänds, slocknar och tänds igen gatlampor i tidscirkel av ljus.

Efter att gått och lagt mig och somnat, vaknar jag timtal, sömnlös. Är tidsfragment ogenomträngligt bleka, mjölkdroppade. Den klotformade golvlampan behöver inte knäppas på; fumlar nedanför säng efter cigaretter, vit tändare logotyperad Pressbyrån. Lutar mig köksvägg, askfat på fönsterbräda: marmor som stel januari halterar S:t Eriksbro och kisande föreställer kanalens livlösa tjocka sjok flak uppbrutna, omkullkastade; din bål, ditt axelparti: färglös och metastaserad mellan stadsdelar, dina lår. Låtsas är dina revben brandbalkonger, kanalkantens rörelselösa grå trädstammar fingrar mina.

När finner mig utan sysslor går jag genom rummen. Här och där, inflikad bok, bakom blomkruka, överst i ouppackad flyttkartong hittar jag pappersbitar har du skrivit: en inköpslista, en adress i Cambridge, gammalt telefonkladd baksidan en tandläkarkallelse. Jag förundras din handstils uppräthet, som fanns skönhet inte *fullkornslimpa, aluminiumfolie, glödlampor 60w, gnocchi*. Kolfärgade frukostar hänger medan helikopter-magar över Rörstrand, nattygsbordens tända lampor. Blir jag tyngre, uppstannar: dina är bokstäver, jag äter, silar tänder mellan, fastnar strupe.

Långholmens ångbåtsbrygga lastad lemmade män, flickor solkisande, kolorerade strandhanddukar. Går jag tidig morgon och vecklar filt från länge sedan i Mexiko. Under träddunge längst bort där böjer, kurvar, försvinner jag strandlinje ligger framåtstupad genom sömn, genom olästa böcker, olästa morgontidningar. I tygkassen svettas saftflaskor, smälter vätan tidnings-sidor, bläck, mosas nyheter. Jag går till vattnet, vadar kyla och simmar fort, täckt av gåshud, fram och tillbaka badstrand mittemot. Runt munnen smakar sött Mälare. Ovan brons breda cementbågar dånar bussar,

lastbilar, motorcyklar – mest avlägsen galax, ett änd-
löst rum.

När väntar jag på spårvagn blundar jag, lättsamma
björkar vindar över ansikte och flyter otröttsamma
moln öde villagator. Inuti vagnen står stilla luft, blossar
ansikte, vänder jag ryggen solen och lyssnar spår, el-
ledning, dina ljuder genom andetag.

Är sommar väntan.

* * *

Du vet hur står man ödslig perrong sväljs skymning
tigrars kvällskäftar och man röker, vänder sig knäp-
pande ljud, över stationshusvägg skenande ljus? Efter
mycket längre knackar någon ens axel, questionnerar:
har du köpt biljetter? Vänder man sig, säger inte: *jag
trodde att du inte skulle komma*. Jag var övertygad
skulle du inte komma. Men står självklar du: där, här,
extra framför.

Vill jag berätta hur saknar aldrig vi promenerade
arkadvalv, sirligt målade, gräddfärgade, gyllensmetade,
kyligt barockblå arkader jag ibland talar om medan fyl-
ler en skål rostade solroskärnor eller vitlöksklyftade

oliver. Medan fyller porslinsfatet vitpudrade (gula, rosa, gröna) gelatinbitar från Istanbul, berättar jag hur saknar att aldrig tog vi in sjaskigt stationshotell låtsades mattdammsmoln egentligen bländande stardust sprinklade söndernötta kroppar när jag dig inte avklädde, hur heller inte du avklädde mig medan fortsatte trafik bakom neddragna jalousier (likväl läckande klotfet sol samt för luftsystemet högst skadliga partiklar). Skriver jag vykort hur vi aldrig rökte Margharitaparkens trädskugga under tid timmar virade & spiralerade närmare slut respektive; ett ras, flera ras. Häller jag vin våra glas när berättar mellan orangefärgade fasader log du aldrig medan fingerfyllde min mun tills smalt blodomlopp, skelett; utflöt vagnspår mellan gatstenar motforsade undermåligt ljussatta förstäder. Bakom hotellets skallrande fönsterrutor har aldrig du slutna ögon, sovandes, väntar tränga natt. Med armar utsträckta fyllde jag inte vatten ditt glas. Är intill tom flaskan.

Är vi ensamma påstiger nattåg den station där jag inte väntade dig. Du tiger, bladdrar förra veckans, förra månadens nyhetsmagasin, låtsas lyssna när talar jag. Jag talar inte mycket, men mer än du. När sover du rinner sträng saliv mungipa ur vänster. Läppar särade

jag tar hand, vänder önskan sova men jagar kropp,
reflektioner tröttaxlade i tågfönster: nästan sönder-
bryter fingrar, nackbiter rör dig irriterat utan att vakna.

Descenderar tåg till stad osynlig: skog. Hörs inte hav,
vind knappt. Utanför stationshus asfalterad vändplan,
följer väg längs ungräd. Ett torg: snabbköp, post, res-
taurang, pensionat. Känns stank av stillastående flod,
anar låga broar sig sträcker dess bredd, fordonslyktor
suddade; vet jag inte av vad täcks den andra flodbank.
På hotellrummet, bakom smutsat draperi, fästade
sprucket handfat och bidé en upphöjning decimeter.
Inuti luktar grillat kött och nästa eftermiddag vi be-
talar, hyr en bil, kör riktat hav.

Bakom vithästad hage gömd dungskugga en liten
träbyggnad; stannar du bilen och stiger ur, lägger
jeansficka nycklar. Linoleumklädda väggar bruna där
köper vi nybakade vita bröd fyllda tjockskurna ost-
skivor, drypande tomatklyftor. Blåser saltskum över
blekt grusväg, vägkantsträd blir buskar öppnas mils-
lång strand platt, klädd randiga vindskydd.

Landskap sönderfränt.

L.

Är inte några mer svårtolkade än stadens rörelser utanför nya lägenhetens fönster. Tränger kyla otätade karmar, dricker jag oändliga volymer te utan att tycka om det. Mannen i kvarterets tobaksaffär igenkänner mig, köper jag två paket åt gången för att inte behöva gå ofta. Tobaksmannen tycker om att berätta historier har människor slutat röka med hjälp nikotintuggummi (hans föredetta flickvän, kvarterets storrökare, han med en Grand Danois, hon drabbades kol, hans farbror i Arboga). Butiksdörren öppnas fel håll och trots att jag vet, trots att jag var gång förbereder mig dra i stället skjuta och tvärtom gör jag alltid fel.

En tidig morgon övade jag skriva bruna markiser hänger nyöppnad restaurang halvt kvarter härifrån. Markiser visade sig vilja ingenstans eller ingenting och önskade jag skylla dig: bruna markiser, ditt silver, mitt guld, rinner din hud stad av malm: rätvinklad, stupande. Hundraåriga kvartershorn ringlade 7-Elevens ränder, strimmar hål våra näthinnor: brandgult, grönt, rött. Utanför kafé omfamnar sedan fortsätter gå, fluo-

rescerande färgar du luftrum när äter jag frukost vid ett fönsterbord.

Alltjämt passerar ambulanser flera gånger per dag, rycker jag fortfarande till överraskad och skrämmd när slungas sirener längs gator. Resterna av dem nästintill omöjliga att skrubba bort, tvingas man möblera om, dölja fläckar. Ibland spräcker decibel fönster, bildas vägnät: besitter jag atlas stadens ljud, fingertoppar mapperar din väg utan skärsår. Jag fotograferar utan blix utan film.

När tuggar saknation nyckelben eller hotar kväva hörsel minns jag Chicago; bakom disken stod kvinnan fet och blankare som friterade munkar staplade bakom repad glasruta. Här i tunna flätor, enorma guldörhängen slog den tjocka halsen; hur örhängena när hon framåtböjde sig fastnade förklädets slitna axelband, tänjde örsnibbar. Ur munkar placerats papplåda vit rann röd sylt, gul kräm, bruna kardemummakorn. Bar du lådan mellan dina händer, bar du handskar, kanske allt. Hur blåste när steg vi tillbaka gata, rundade ett hörn och hann inte konstmuséet före stängning.

Det har jag glömt.

Planerar jag framtid luftskepp över lövallé: kastanj, ek, rönnbär, springer rävar längs Strandvägen. Skriver jag dig, viker ihop och lägger i kuvert snart igenklistrat; platta stränder öns östra sida, hur vadar man långt i turkost, stenar storlekade större män sticker upp sandbotten. Räfflad mjuk och sträv under fotsulor. På öns västra sida jag lägger mig sidan av grusväg, doftar örter ur mark medan blåser gråmassa fastlandsvind, medan är du bredvid. Intill fortsätter beta lamm.

Blir vi snart, genom parker klädda vitknastrande grus, dammiga rosenbuskar, maskättna blad. Uttorkade insekter på fönsterbräden, osopade trottoarer och rostiga hustak. Hur ligger positionerade augustinätter kubformade. Kommer man körande söderifrån ligger förstäder upplyfta ovan pendeltågsperronger, fjärrtågstationer: lyser Los Angeles i miniatyr, från ovan: du, från ovan. Ett kodat rutsystem, skuggar sprödbenta vattencisterner.

Det händer går jag bakom män vilka jag en efter en huvudvis tror är du. Ibland sättet rör de sina ben när går eller springer, ibland hur sträcker långa ryggar. Värst när faller hår; trasas jag runt kanter måste luta stadighet mot för att inte falla. Misstänker finns du inte

längre, misstankar kommer jag aldrig återvända och
vet inte alternativet mest skrämmer mig.

Minns du sade jag: nu vill jag inte längre inte leva.
Din andedräkt spumante, citronkarameller, sjudande.

UR: BREV FRÅN BERLIN

MAXIM GRIGORIEV

MAN BLIR DET MAN SER. Det mesta man ser befinner sig snett mittemot en. Jag skriver till dig från Hohenstaufenplatz. Jag är Hohenstaufenplatz i dag.

Och jag ska skriva till dig om Berlin, i bitar.

Man blir det man ser nära inpå: i dag är det kurbitsfärgade bänkar på Hohenstaufenplatz, blommande hästkastanjer, en löjlig staty av två bockar som stängas i en onaturlig, kraftlös pose; turkiska kvinnor som äter frön och män som spelar boule. Småblom från lönnarna och fröskal på det grå gruset runt bänkarna. Det är inte ens grus; det är sand, damm, mo, med ojämnheter efter fotsteg och cykelspår som myror kryper genomöver.

Framåt nio på kvällen försvinner de turkiska kvinnorna en efter en: korpulenta, sakta svingande med plastkassar, i mönstrade huvuddukar och enfärgade klänningar. Jag är en turkisk kvinna. Jag försvinner härifrån sakta svingande min plastkasse. Efter oss lämnar vi alla dessa fröskal, som kan spåras tillbaka till affären på andra sidan Kottbusser Damm. Så fort vi rest på oss, landar två tjocka duvor och börjar knuffande att vända upp och ner på skalen. Sparvarna flyger ett par decimeter över marken, landar, plockar upp någonting, rufsar till sig, flyger vidare.

Det finns inga måsar här. Kråkor, svanar, duvor, sparvar, änder, de där svarta från *Anagnorisis*, kanske till och med skator, ankor, höns (frysta, plockade, grillade). Men inga måsar. Jag har inte sett några.

Måsar är befängda. Där vi är ifrån: du, jag, de turkiska kvinnorna, de östeuropeiska männen, barnen från Balkan och gamlingar från Kaukasus, perser, nordafrikaner och zigenare – där är – åtminstone där vi är ifrån – måsar nästan sagofåglar. De är vita prickar i reseprospekt över svartahavskurorter, sanatorium som min mor måste skickas till, plager och parasoller. De är

salt luft och vita fyrtoarn. De är vackra, vita och stora. Först och främst vita. Kanske är de trutar, eller till och med pelikaner, eller albatrosser. Men de är alltid större och snyggare än de svalor som flyger där någonstans längs försvunna länders klippor och påminner om bleka mäns svarta speedos. Måsarna hackar ihjäl de svagaste i flocken.

Här finns inga av dessa sjöfåglar, och man överlever. Här är alla duvor tjocka och indolenta, och sparvarna flyger lågt som sädesärlor. De turkiska kvinnorna spenderar sina dagar på Hohenstaufenplatz, äter frön och konverserar, medan barnen spelar fotboll och män spelar boule.

När det finns en ledig, kurbitsfärgad bänk, sitter jag en stund med de turkiska kvinnorna och funderar på vad jag ska skriva till dig om Berlin. Sedan tröttnar jag och går, och staden, en aning generad, tittar mig i ryggen, säker på att inte bli upptäckt, och följer mig med blicken tills jag försvinner bakom de blommande kastanjerna.

* * *

Jag är numera bosatt i ett persikofärgat hus på en tyst sidogata, Julia. Hastighetsbegränsningen är tio kilometer per timme, men förutom de konstant parkerade bilarna och enstaka cyklister som tar trottoaren i stället för den ojämna kullerstensvägen finns här ingen trafik. En hopkrupen lind täcker husets halva framsida, och på innergården växer en hästkastanj som är högre än byggnaden. Det sägs att invånarna har velat hugga ner den, men tillståndprocessen drog ut på tiden och ingen var beslutsam nog att driva den vidare. Kastanjen vann.

När den nyligen blommade, täcktes innergården av små rödsvarta blommor. De låg i drivor på asfalten och stenplattorna och var mjuka att gå på. Cyklarna var överhöljda av pollen. Marken på Hohenstaufenplatz var rödligt.

Mitt rum är mörkt och kallt. Tiden går långsamt och oföretagsamt. Det är svårt att avgöra vad som händer i går och vad – för en vecka sedan. Jag räknar ut dagens datum genom att addera ett till i går; i dag kunde lika gärna ha varit den hundra- och tjugofjärde.

Trean jag bor i värms upp av en gasapparat som är placerad i köket. Det brinner en evig blå låga i den. Man kan se den genom en lucka, med galler mönstrade som solstrålar. Ett tiotal kopparfärgade tubrör leder in till skåpets undersida. När man vrider på varmvattnet i badrummet, börjar apparaten låta som en morrande hund. Lågan blir större och det hela ger ett intryck av att skåpet är på väg att sprängas, men om man känner efter är apparaten i själva verket kall och stilla. När man stänger av vattnet, ger skåpet ifrån sig ett gnisslande ljud, som om någon just öppnat ytterdörren.

Häromdagen kom tre tyska hantverkare med cigarrer i munnarna för att byta ut apparaten. De satte upp en ny, men lika stor. I stället för den eviga lågan och luckan finns där nu en panel med ett par knappar och ett elektroniskt tal vars innebörd är ett mysterium. Arbetarna klistrade upp en stor varningslapp på skåpet, och när det blåste från det öppna fönstret, fladdrade lappen. Jag tog ner den och lade den bland en massa annat som jag har sparat.

Jag lever vid det öppna fönstret. Det finns ingen sol inomhus, endast en återreflekterad strimma av ljus på

ena väggen. Om jag köper några konkava respektive konvexa speglar och installerar dem på innergården – på den gula husgaveln till vänster och på lekplatsen bakom kastanjen, – kanske det dunkla rummet fylls av brungult eftermiddagsljus från hundratals rereproducerade solar, som ett spotlightsblänkande miniatyr-universum, där ljuset kommer överalltifrån samtidigt och man rör sig i det som i dis, sömn, saltvatten.

Mitt rum en trappa upp tillhör dem som är värst drabbade av kastanjens envåldsstyre. Jag måste tända i taket redan när jag går upp. När jag lutar mig ut genom fönstret och tittar upp, ser jag ingen himmel. Kastanjens sexfingriga blad hänger ner över mig som utspärrade handflator, på väg att ta tag i mig och lyfta mig ut ur rummet, som man skruvar ur en glödlampa.

Rummet är inte särskilt stort, men det är mycket högt i tak. I taket finns spotlights; två av dem har gått, men det är så högt upp att jag aldrig skulle kunna nå dem ens om jag någonsin skulle komma på idén att byta ut dem. En efter en kommer de att slunga fungera. Det kommer att bli mörkare och mörkare, och framåt vin-

tern kommer jag förmodligen inte längre att ha något ljus alls, och då kommer inte ens kastanjen att spela någon roll.

Kastanjer blommar tidigt och ymnigt, men kort. Under en vecka i maj är Berlin full av utslagna vita och röda träd; i gathörn, längs Landwehrkanal, på Hohenstaufenplatz. Aksionov har jämfört kastanjblommorna med julgranar. Vinden drar så småningom ner kronbladen och de lägger sig över asfalten, gräset och småstenarna i ett par dagar, innan de lika plötsligt försvinner. Jag har ingen aning om vart de tar vägen. Finns det någon 1-euro-job-person som samlar ihop dem i säckar, som man gör med höstlöven? Eller blandas de med sanden och skräpet, mosas ihop under skorna och skingras?

Detsamma händer med majkårsbärsblommorna på Kottbusser Damm, med junipoppeldunet längs Landwehrkanal, med julilindblommorna över norra Neukölln, och så småningom kommer detsamma att ha hänt med allt.

* * *

Julia,

poppeldunet flyger över gatorna. Ögonen blir röda och man nyser. Man tog emot mig här och lämnade mig i ett vitt rum med stora fönster utan utsikt, med en röd tulpan och en brun pullover. Tulpanen dog tre veckor senare. Ingenting kan växa mot norr, i kastanjens skugga.

Jag har sakta tagit hand om kvarlämningarna. Tulpanen är bortslängd och ersatt av en röd geranium; i dess ex-kruka har jag satt tagetesfrön. Tysken som jag hyr rummet av tittar skeptiskt på mina förehavanden, medan han förtär en kvällsmörgås med omsorgsfullt skurna skivor av saltgurka.

Luften utanför består av insekter, dun och i allting reflekterande solstrålar. De överblivna, prolongerade kvällarna är grå- eller duvblå. Det kommer värmeböjor från nyparkerade bilar; dunet flyter i den grönbruna kanalen. Jag sitter på bänkar under tarpilarna och glor på serier av repetitioner: Ufer, Brücke, Ufer; Ufer,

Brücke, Ufer; Ufer, Brücke, Ufer. Det går två kajer på varje bro.

Ibland går jag längs kanalen till Hallesches Tor, men aldrig längre.

Innan biblioteket, på en skabbig, ovårdad gräsplätt mellan vattenverket och Zossener Brücke står en fyra meter hög tvåcylindrig kolvpump, *Doppelkolbenpumpe*. Den byggdes av Borsig år 1926, har en kapacitet på artonhundra kubikmeter per timme vid sextio varv per minut. Från 1926 till 1990 stod pumpen på Abwasserpumpwerk Neukölln, Wildenbrackstraße. 1990 togs den ur bruk och skänktes till stadsdelsförvaltningen, som ställde den i mitten av gräsmattan och satte upp ett minnesplakat.

Runt pumpen sitter alkisar och rodnar i solen. Häggbuskar håller på att slå ut bakom bänkarna. På ena sidan passerar sight-seeing-båtar, och på andra går tunnelbanebron. Det stinker nattståndet från vattenverket och oljudet från Zossener Straße och Waterloo-ufer upphör aldrig. Ibland kommer en man hit och spelar fotboll.

Jag räcker inte för en hel dag; knappt ens för ett helt brev.

Jag skriver till dig om söndagar, när allt är stängt och tiden hänger i luften, krälar hyperventilerande snett mittemot.

Det går två söndagar på varje brev; ibland tre.

Jag har slutat besöka biblioteket, slutat läsa tidningar, tappat en sjättedel av mig själv.

Kanske förvandlas man verkligen till det man betraktar, som Brodsky menade. Stad, pappersblad, ett flock oformliga duvor.

Det genombrutna poppeldunet, den utbytta gasapparaten, den hyperventilerande söndagen.

Jag känner ingen kontinuitet. Jag försvinner bakom ett hus, men dyker inte upp vid nästa. Jag går hemifrån tre gånger utan att ha återvänt en enda. Kvinnan mitt emot mig på tunnelbanan kan se hur jag suddas ut och blir genomskinlig.

Jag hade tänkt att annotera Berlin för dig, bit för bit, men det verkar redan allt svårare. Allt som jag betraktar och antecknar försvinner i samma ögonblick

som det läggs på minnet, och i och med förvandlingen försvinner också jag. Att anteckna gör man för att slippa komma ihåg.

Jag skriver till dig i överksamhet. I brist på bättre återvänder jag till dåliga vanor.

Bänkarna vid Hohenstaufenplatz darrar ibland. U7 går precis under dem.

Bänkarna vid Landwehrkanal är däremot helt stilla, och tårpilarnas mjuka, maskliknande frön ligger på marken, och lindarna har ännu inte blommat ut. Jag går till Hohenstaufenplatz på eftermiddagen och till kanalen på kvällen. Det blåser lite. En uttråkad svan simmar fram och tillbaka, som ett fyrtorn.

Jag har levt ett antal olika liv, Julia, ett av dem med dig, men inget av dessa har lett hit.

FÄRGLÖSA BREVET

STEFAN HAMMARÉN

MÅSTE DET SISTA BREVET vara färglöst i, hur många gånger är inte handstilen eller arket det fina som exkluderat, det sagda utgörande retorisk slända♥ Historien är en räkning på sländor♥ Härförare har sländor inne inom hjärnan♥ Änglar har dem i ändtarmen fastän de inte äter dem, sitter på världens bekvämaste stol himlen♥ Vet inte vad som kommer ner från dem, det glömde de gamla grekerna säga♥ Det hette inte änglar på den tiden♥ Då var det kön, ganska helt okomplicerat♥ Utsagor mer praktiska än vackra blev i det♥ Men ändå, vad kom ur dem? Hundförare drömmer om att ha änglar i koppel, dessutom fler än de kan räkna in för stunden när♥ De drar upp dem från våningssängen♥ Blanda inte här ihop "de" och avsedda "dem", annars blir resonemanget

ganska gäspämre och förödande♥ Det förstår du♥ Nästan alla som har hundar på något sätt avskyr dem, sina♥ Skriv upp det♥ Rödhåriga änglar tycker om hundskall, om gulgrå pariahundar har jag skrivt ett kapitel♥ Ingen har sett dem rödhåriga, din hund har lite konstiga morrhår för den delen♥ Visa en rödhårsängel och jag skriver ett ytterligare manifest♥ Du lovade en hund åt mig, vill ha en med sådana där morrhår lika, men du var så dåsig av något växtskyddsmedel du drogs in av att glömt det kanske♥ Fan du är universalvacker♥ Du har inte rätt att bryta löften för att jag bröt först, aldrig kunde du bli domare i en konstitutionsdomstol, exekutionsdomare har morrhår till könet, de handplockas till ämbetet i en kö inåt snabbköpet någonstans fredag kväll och sitter sedan på livstid sig, vilket betyder tio år längre än din far jobbar arbete, blott man måste väl känna till i vilket snabbköp att ha rimligare sin chans för, de vilka väljer gör det inte efter en kön var du bor din närhet och var arlöven faller, ingen av dem säger heller du är märkligare än vad jag sagt det, misstänker nog, hälsa det från mig till dig, gör det manar jag, säg dem när framförd, och troligen en från där köbildningen sker långsamt, men

hur hänkomma dit ändå♥ Knappast vill du, avstå♥ Jag intränger för♥ Jag älskar dig för det♥ Älskar för att du gäspar så satans sextigt♥ Du är inte ful när du gäspar, många är♥ Förstår ändå inte varför du inte hade en våningssäng och vi klivit dit i högre vara uppe när vi skulle älska emedan hunden som visste för lite hade skällt, resonemang med dig är det bästa jag vet, eller nånsin vetat, du är din distans veta♥ Jag tror i grunden det var hundens fel och min ovana att allt gick sakta sin början fel♥ Ändå älskar jag den hunden på sidan av dig♥ Har du sett en våningssäng i tre våningar? På finska landsbygden finns det♥ Jag vill visa♥ Och jag vill sova tre veckor varje natt och aldrig det för sista gången med örat mot ditt kön, sträck väckarklocka ovan andra när måste vakna, när du måste vakna, uttryckligen så och låt den inte ringa♥ Sedan kan jag en tid sova på något annat sätt, en tid♥ Jag har känsliga öron, min skrivförmåga sitter i öronen, vårtbitarens (Tet-tigoniidae) vid basen av framskenbenen, knäna i för-givna, härav gått högaktar jag också Julgubben för hans hemort och finska humor röra sig, av samma anledning översatt hans hemortslegend till cirka halvdussin språk jag inte överhuvudtaget kan, trots allt perfekt gjort i,

ett samband finns lika sällan som orsaken talar, trots det räcker med att din väckarklocka har en färg, viktigt att den också har en färg fastän det är natt ju♥ Varje nocturne drömmer jag alltjämt om dig, ingen natt jag inte ertappar mig med att vi inte åter skulle vara vänner och tillsammans♥ Du måste tro mig, detta är sant♥ I dag vill jag köpa ett hus åt dig i nattmörkret, ett vi ser på i nattmörkret och köper det i månsken, ett lerdike finns där, fall inte i♥ Finn säljaren som blir lurad, och om huset har tretton fönsteröppningar eller fler får han dubbelt än begärt, ett solskensse hus kan också komma i fråga, då betalar jag mellan mindre och mycket över♥ Ske till att det inte är någon muntragödd gök som luddat ner sina könshår innan där, vore äckligt om♥ Jag kan nysa fort där om♥ För jävla termiter vill jag inte sedan betala♥ Välj gärna nånting med något man behövt få hacka slägga på, uttjänta församlingsbänkar kvar eller nåt kul avföra♥ I själva jävla verket tror jag du saknar nästan merparten humor nu, förresten har jag fel genast♥ Ibland har jag gärna fel♥ Jag älskar dig för att du tror att du är sur♥ Det vill jag säga, och det är skillnad på ett♥ Jag har skrivit två manifest i mina dagar, de är några år gamla nu, ingen jävel läst dem som

manifest, inte ens du eller Dante Sjöboda♥ Ibland är du lägga dum, varför har jag aldrig upptäckt det någonsin så? Säg inte att du är en rödhårig ängel som färgat håret♥ Om du är gudens vindruvsträdsskötare får jag in i en kyrka bärstjälk och sjunger arior, då kan jag sjunga♥ Visa en och jag skjuter den, de där rödhåriga änglarna av♥ Skulle jag vara i hjärnan rutten fransman vore jag skjuta tandtuggat bly i dig på smalbenet, nu skulle jag i stället ge dig ett tandborstglas med saltvatten jag lagt platina i, samt förpackning flytande tandkitt, ge mig tid att klippa naglarna extra innan överräcker♥ Ett enklare sätt att ändra på världshistorien och episoder är endast med att räkna dina får när du inte somnar♥ Får jag det? Hur många gånger är du rimlig om året? Jag är kär i dig för att håret är orimligt på dig♥ Fråga efter andra orsaker♥ Varför hoppar fåren över taggtråd i din föreställning, ändå ett framben och sitt bakben haklapp fastnar släp♥ Du tänker så jävla mycket, du tänker så jävla bra, har finare föreställningar än jag, ändå skriver du romandessånger där handlingen avbryter där jag skulle börja♥ Tror du jag liknar långa ben vikta♥ Jag har begravt ett par träben för stora♥ Skulle jag få berätta det för dig? Tror jag kan

över trehundra historier du inte hört ens början av, resten blott början♥ Jag har sämre hörsel än du♥ Vet du att jag hör din tanke, och därför måste du tänka fel♥ Ganska galen man gjorde en gång ett experiment med mig, han var psykiater, jag gick på en del samma sjukhusadministrationskurser som han, eller snarast gick han på samma som jag, för övrigt slog jag snabbare upp i lagboken än vår en professor i juridik, jag fick alltid bättre bedömningar i tentor än han psykiatern, alla trodde jag skulle ha en framtid i segmentet, tror aning han hade lite gråbjörnsgenier i sig nog, vet inte hur han fått dem sedan generationer och de hade heller aldrig alltför minskat under några hundra år generationer, redux resonemang hans test av, jag skulle gissa i vilken vänstra eller högra manus han höll myntet gömt i näven som bytte eller inte bytte hand per gissning, vet ingen aning om om han var stendum den gången eller i speciella banor, eller om han blott ville jag skulle gissa rätt och vara intelligent någondera, lika märkligt möta nötta hjärnorna för det, kanske var jag å andra sidan den gången allra dummast i mitt liv, kanske var jag åter den gången mest intelligent av alla gånger någonsin, tror läget också ändrades fler gånger under experi-

mentets gång, pressades till nära mardröms likt nånting, troligen kunde jag också rätt mycket läsa hans tanke, vi fick publik slutligen däri och jag ville gissa rätt, jag vet inte vad han ville om det tvetydigt, vägrade säga efteråt också om, han var därtill snart slagen av skräck tror jag, det fanns ingen statistisk och matematisk grund för detta rimligt, detta var snarast ofattbart, jag hade kunnat lika bra vinna min lottmiljon, det händer ofta att jag lika bra kunde vinna min miljon, tror karln höll på ett parhundra gånger minst med mig, allra minst någon koppling här till pariahundar, psykologien var en engångsföreteelse här, med att jag skulle gissa att myntet var taget i fel hand, jag hade aldrig fel och alltid rätt, han gav upp slutligen likblek, jag gick bort och darrade tills min kärlek kom och strök mig, av få gånger hon gjorde det, han psykiatern sa att det var mitt gynnsammaste lyckomynt, ändå gav han det inte, hade jag nog gått tillbaka och tagit det om han inte säkert vägt hundratjugotvå kilogram och hundra nittio lång och svalde myntet, motiverade detta med kärlek kommer mig aldrig annars, hans tarm vägrade mer än du väger allt som allt, du tror inte på detta, det enda som inte stämmer är vikten på tarmen, du tror

mig aldrig numera, och då säger jag blott möjligen om tarmen, tror inte jag hade orkat bära det där lyckomyntet ändå, jag är inte heller någon charmör, därför kär i dig, jag älskar, förälskad i dig för att jag är kär, den vägen, men detta av mycket du inte tror, allt sådant som kan hända en gång tror du allra minsta på, blott en gång blir jag kär på riktigt i livet fastän hänt en gång tidigare mot alla odds blev i dig, henne andra ville jag inte ha, var tjugo år kär i henne utan att jag ens hade känt henne mer än lite och hade nästan aldrig kontakt, kanske var hon vackrare än du fastän tror inte, huvudlösa brödets bord på slagskiva ner, dig vill jag ha kärlek från, dig vill jag ha kärlek ur, framför allt dig vill jag lika sätta kärlek i, hålla den i dig♥ Alltid♥ För alltjämt aldrig på ett annat sätt heller, att inte du♥ Som kär är du stoffets sötaste cellborg, triumflyckans smidda♥ Varje din brist är likvisst också ett kronblad på dig♥ Förresten vill jag göra en inredningsbok med dig♥ Men fan, den meningen hade jag aldrig skrivit, hur gå vidare här♥ Tanken urladdas♥ Tror jag lägger mig en stund i stället, drömmer att du drar taggtråd utanför mig innanför♥ Glöm inte att jag älskar dig♥ Vira utmed♥ Kom bara ihåg det så ofta du kan♥ Säg, varför blir ett

brev galet fastän inget ord är det i sig? Mitt brev är för ett inte♥ Jag vill aldrig sluta pussa dig♥ Det är svaret♥ Jag kan ändå skriva åt dig den finaste epithalamion bättre än de bästa spanska poeter i facket, du kan sälja kopia till något porrmuseum, men får du inte första dig med mig och just nu hatar du mig♥ Hur kan en ocean rymmas in i en kanjon♥ Jag saknar dig så mycket att jag tagit mig en badvarm ner i och skrev bland vattnet en flaskpost vari jag kallade ditt kön sup, ramla, ändrade till atlassidensjöger, tänkte hellre blad farkosta arlövkymationparduo då parallellt♥ Jag var lite fantasilös mitt morgonen, några blader rader ner rart ratinAsk och Emma trodde synonymhoran blotta under ylle och duk, nylle, ducka, dugga, av alla två rader återgick till sammetsnässlän som stilren♥ Då blev vattnet fjärde så varmt renaste att jag fick stiga upp och sätta på iktyolsalva på mig och sitta där vid kanten med en handduk, jag grät tills handduken blev ett kärr♥ Jag kan aldrig mer tänka på en annan bärande tanke än dig, allt övrigt är fragment, fragment är rosa kacka violettbar och saltsjö, jag tänker på dig mer än skrånande sjöfåglar skränner♥ Jag får konstiga tillstånd, ertappar mig även med att klucka i av dig avlägsen

förtvivlan, det är det värsta, dessa tillstånden som drar ner mig, kastas ned med huvudet före i nånting som inte vill ta emot fastän tar broms hela tiden, jag bryts genom intervaller och de svider innanför, rivs lika♥ Just då kan jag inte gråta, gråten vill täppa strupen underifrån, jag pålas från andra sidan, spettas i insikten avsikt som slås från andra hållet♥ Då vet jag att du aldrig återvänder eller finns för mig, att du är för feg att använda hjärtat, fastän ditt blir blott bra bara om det får vara ett hjärta som vet att det aldrig kan förloras, vet jag i stunder efter att du aldrig skulle förlora mitt, då blir plåsterlapparna på insidan av mig med så mycket limmat de faller omkull, kilogramvis med kladd hänger av sig, jag gråter då på, plåstren simmar omkring i mig sörja och jag någonstans i dig, vårsol torkar och själfängelser rostar bort i tår som rasar likt stormpiska ur skaft, blommor som växer i miljoner foster-vatten emot, då förstår jag du ändå älskar mig tillbaka, jag tror inte helt på det då heller, eller åter som jag vet mer om dig än du själv, kanske sant, jag sitter i däckstolar och ligger i hängmattor och yrar, jag somnar att jag räknar dig, de djupa oublietterna ur du stiger, de mörka borgarna släpper, själsfängelser öppet sinar, nej

du landar från örnar, jag möter dig, uppvaktar dig hela livet♥ Allt utlöser dig hos mig, ingen stund är mig fri♥ Egentligen föredrar jag ingenting annat♥ Jag slåss mot sländor som försöker förtära ditt hjärta hos dig♥ Jag är så stark att jag vecklar ut ditt hjärta, och lägger mig där, sedan vips rullar det sig fast på några sekunder♥ Jag osover i en bädd♥ Det är ett slags orgasm gloria-opera som utspelar sig i tanken, än ärvd den andra på, som också utspelar sig i hjärnan♥ Då sjunger den där så rödenvisa amorinen con amore, jag kan ge åt dig tusen brännvinsblommor, de stinker neutraltrappans vax, jag gör saltomortal och kullerbytta på varje trappsteg, jag så fan envis att går dem alla gånger, ibland hela dagar på ett trappsteg runt, sjunger att jag älskar dig just när jag cernuus, går så långsamt att jag hinner det varje gång innan fallet dra rondot, faller omkull på ungefär en halvtimme samma plats i anspråk, hinner besjunga ur mig så mycket gråt att jag flyter ut, annars hade mormor en vaxmaskin som jag brukade använda när jag var liten och duktig, jag gjorde golv och trappor hala, alla nästan slintade utom jag, nu faller endast jag, en kackastor vetebomb förstört allt, jag är Ask, du Emma, vi äter smak käk inte det där alltid äpplet, vi

väljer päron, de är goda, så förbannat sluga är vi att docilitet oss, dessutom äter vi anstånd inte ett päron helt utan tuggor från alla fyra fastän låter det hänga kvar i trädet♥ Ser sjukt ut♥ Eller kanske välja något vi aldrig sett tidigare hellre, idéen liksom så, varför växer pompelmusen så allt långa vägar ifrån och har skal värre än♥ Farbror och tant Gud som inte finns suckar åt oss, det stiger ånga från den vaxade trappan till helheten, jag kommer upp på en pallstege i bärgården, fruktstenar faller♥ Etagärer under flytt går sönder♥ Jag vet du är vackrast som kär, marginellt ändå mig påvisbar, jag insett du är avund dig sig själv då för det♥ Jag vet också att jag kan leva resten av mitt liv med att tänka på dig♥ Vet att du kunde leva lycklig med mig, jag vet inte om jag vill leva lycklig med dig, helt tvärt emot vad du sagt nästsenast, till hälften utgående del B tvärt emot vad jag sagt♥ Nej klart jag kan leva lycklig med dig♥ Du också, just därför♥ När jag fallit i den där vaxhala trappan trillar det någonstansifrån ätna päron och ett äpple bonk oktroj och voj i skallen på mig, förs jag till käckkirurgen som opererar in radiosändare i mig, ger signaler varje dag stunder alla, att jag kan vara den du vill♥ Dr Janco Karlsson-Äijämöinen undrade om jag

vill att du skulle förgiftas med ett piller med verkan att du är glad med mig och känner dig kär, en annan undrade om jag vill du faller på din kvast och glömt att du inte älskar mig♥ Jag svarar alltid jakande, vet entydigt och de blir så missnöjt prydda med mina svar♥ Jag har svarat fel åt dig, säger fel fastän avser rätt, oftast tvärt om♥ Saknar dig så mycket att jag blir narkoman♥ Petat in sår bomull i min dyna också, huvudets bank♥ Jag sover kärlek♥ En enda uppriktighet finns♥ Kan inte glömma dig, och sluta tänka på dig♥ Det är mitt resten av-livet♥ Och ingen rad är det mer annat♥ Nästan alla säger att du går om i min hjärna, och bort ur hjärtat♥ Det är skrattretande befängt♥ Du går aldrig ur, lika lite som du aldrig minskar, alltid existerar mera♥ Kan jag alternativt blekna, jag kan inte blekna här♥ Det är inte ens en fråga♥ Dessutom hämnas ditt eget hjärta på dig när du förtränger mig♥ Hur vet jag det, stod i avis, jag åkte med tidsmaskinen enkelbiljet Förlåt och konduktören glömde stansa den såll♥ Jag gör ett undantag, jag är synsk och kan aldrig se i eget eller de som finns nära, du är mig närmast, ändå kan jag se för dig nu vingt♥ Inte som jag borde detta, det är vara lika fel som när oförlåtligt läste din dagbokssonett Blinda noten, är

omoget av mig♥ Jag gör det, jag växer snabbt, jag växer om mig själv snart, får så mycket växtverk att snubblar i den där vaxblanka trappan♥ I blinda noten, det var så rörande, ett tilltal när du vaknade på något sätt leende därvid honom Musica stod ännu en gång sin melodi klangbottnad dig, jag grät länge för er båda, du verkligen log tänkte trodde förmådde en gång till, ändå för så kort stund honom, för så kort, hann någon stund innan se en insikt på insikten översatt skrek bort, jag kände mig in i den, t♥o♥med önskade att ni hade lyckats tackvare ditt allra leende efter att sett ut, jag hade förmått hoppas verkligen, hade jag vetat och fått läsa in innan vore min kärlek ej störts av nånting, saker bakvänds så jävla och lika djävla ockuperande oförhappandes♥ Hade ändå inte betyda generalia föra över på mig♥ Jag går neråt som är upp, mycket är mer tvärtom än befarat♥ Vi bor åter i ett evigt timglas satt♥ Timglaset är förälskat i kristallkulan♥ Saknaden tar på mig vid något jag aldrig kommer ur, hur kärlekssorgen äter upp mig inifrån dig, jag åhdlar i timglasjorden ehrlekranslöktråd, ehrletransrotslänga och vit mjölkslinga, och bygger en skorsten i mönster, bladen som jag ibland måste elda♥ Det blir sot på glaset och hjärn-

vittring, ibland att putsa det med självt, vet inte om jag skall ta trappor upp eller ned för tillfället tills putstrasan och moppskaftet att sätta ihop på nio sekunder enligt anvisningen, min kärleksrot är inte tyngdkraft som avgör, nä för helvete, fattar du att jag älskar dig just så mycket att aldrig skulle kunna släppa dig om någon enda tanke bestående att fenito kärlek♥ Saknaden är ändå sådan att man inte vet nånting, och man vet än allt om♥ Saknaden kan acceptera♥ Jag kan inte♥ Kärleken är inget mindre än dig, varför skulle den då gå ur hos mig, därför måste den vara starkast och enda♥ Jag tänker inte vara förnuftig i detta brev eftersom jag är förnuftig♥ Det är impressionism, ävensom om jag inte sällan får höra när yttrat sådant att i stället expressionistiskt♥ Ångesten är likaså mig härlig, ärlig, nyttig, att utnyttja, den du förmått helt kunna spegla dig i, som av kärlet se dig tillbaka, nu mig♥ De där inomplåstren finns också i flytande form♥ Vår smekelser har blivit ristningar♥ De danska paren härmade oss♥ Ideligen går min hjärna film retro varje vårt steg vi bottnade mark tog, varje rörelse vid, varje replik vår, var varje känsla, och känslorna blir mer och mer en kapitulation som anfaller mig♥ Jag älskar dig fina, sköra, vackra,

bestämda♥ Visste inte dina steg♥ Taget♥ Kråkan kan räkna ägg till under fem, blott egna, sublimerade taget ägg♥ Ta fel på antal redan enligt första led♥ Hur många ägg har du? Jag vill hängla med dig tre dagar i ett kör tills du tror kunskapsträdets blad heter arlov och då somnar du naken när jag tänkte börja spela lång flöjt i dina öron♥ Du tycker jag inte spelar bra flöjt, jag kan spela jättebra, kunde i folkskolan i varje fall♥ Hört om en som räknade drontar innan han somnade♥ Det är min största läsupplevelse♥ (Frånsett på ett annat sätt än dina brev och dikter tillägnad♥) Det var erotik i det♥ Ingen förstår den erotikerna av♥ Naturligtvis spelar det ingen roll utom för mig, kanske även dig, och någon tredje part♥ Tror ibland arlov är handgranater♥ Du dog inte i bussolyckan♥ Kvar♥ Jag har sett en röd maskros♥ Jag har aldrig delgivits och beråkat en brevsamling där sista brevet hade varit starkt trots av dårliga skrivna, kanske möjligt om personen kilat vidare eller inte varit vid tillfälle att någonsin säga sin uttjant Åh herren miljarden tappar sina nollar epileterat som nyckelpigsprickor, blottaren minskat är alla gånger rik fantasi, inläs ironi klädd, utgör järn som på bara mässingen ändå, varför ett mässingsstrykjärn inne-

håller järn i sin benämning stryk, därför också jag har en samling av dem, jag är som den där galna författaren nomina sunt odiosa som har saker för att han inte kan skriva om dem, världen är galnare för det mycket, inte på grund av, Ämma hjälp mig, sista brev är fattiga hyenor, humorn är ett mer inspelat bedrägeri än kärlek, jag har aldrig hört något roligt i mitt liv, det är sant, du började säga sådant som var roligt, om jag skrattar är det uteslutande därför jag gör det, rådvilldjuren sina ickesvansar med betar konstfiber, det är roligt Nej, kanske därför jag är kär, fick skriva om dem till dig, folk vet inte varför dom sig är kära, ändå måste de svara en gång i livet per kärlek det, annars upphör kärleken på ett önskat klockslag, din kärlek upphörde på ett klockslag som inte finns, min fortsätter därför, jag är kär utan att ha en kärlek, som mohairrosen blir acomoclitic för, supergalningar som tror kön kan vara vackra utan hår, färger finns av anledningar ingen vet, eller om sorteringen hindrat brev från att komma vidare tills♥ Jag trodde att detta avfatta brev var hemskt när jag inte började gråta, nu började ändå♥ Kanske om man hamnat att i sitt inre skriva ty sig avge flaskpost när brev inte når dig från mig, vet också hur det gick

ingenting i enligt Iselin Hermanns Prioritaire♥ och orsaker kan vara hur många som helst andra, ditt nedkast är då att säga någonstans, jag skriver oavbrutet till dig♥ Jag vet inte ens din favoritfärg, du har en fastän du säkert skulle hävda att du inte har, tidigare skulle du sagt att du har om än inte vet vilken♥ Du blev sur på mig, då blev du klokare utan att veta, vilket är ganska märkligt och rätt förklarligt♥ Jag älskar dig också för det♥ Jag vet ingenting om dig, ändå vet jag mer om dig än du själv vet, därför älskar dig också♥ Jag har fullständigt avväpnat min egoism relativt dig♥ Jag kan bli som i början om du blir som du var♥ Om allt är i samma färg, är det då färglöst♥ Nej♥ Dit vore väg säker även om det står på skylten omöjligt♥ Väg vidare är också ännu bättre♥ När ryssarna i tio år ockuperade ett folkuthyst samhälle i Finland efter fredsslutet, när finska tåg åkte där förbi lades täckträluckor för kupéernas fönster och gluggar, och lokförarna byttes ut mot ryska, finska fick bindel för ögonen när under på räls där igenom området♥ Vet du varför, ryssarna hade målat varje husvägg i byarna i exakt samma färg♥ De skämdes så förbannat, lät därför ingen se det♥ Det som finnarna efteråt trodde varit fängelse, var banken, ok-

trojen var ändå skriven för bordell, men fanns bara en färg och jag vet inte hur kalamburen löd♥ Men tänk om det är av din favoritfärg, nog de stod inte ut till sist vid själva tanken och återgav ockupation allt besittande fyrtio år förtid fastän varit dem helt oeftergivligt krav om taga sig det, eller om det rentav blev nittio år i förtida enligt vad fredsslutet stipulerat var♥ Finnarna målade sedan varje husvägg i olika färger från knut upp tak♥ Mannen som byter ut WC-mugg här i huset vart annat år skickades dåtid av största varuhuset på fortbildningskurs, han skulle sedan ansvara för järnhandelsförsäljningen där till de återvändande finnarna♥ Du tror aldrig på mig, allt jag säger är alltid besant♥ Jag förmår en del i skapandet av lump ändra få lyx, sådant kan främst en del poeter och skogens träd, där ligger sant, du måste se♥ Vad jag ändå vill säga här, tystnaden träder allt längre efter dig, jag kommit dig allt närmare♥ Stoffet över gör ringar i aterian för dig♥ Du blev efter omständigheter mera kvar än jag, kan du se det redan? När du sett vill jag kanske inte du ser det mera, eller vet inte♥ Vi psykologiska breddgraden har grop och bunden rosett♥ Jag vet inte heller hur lång tid det gått nu? Det släpper inte♥

Och hur avslutar man betyda ett färglöst brev?

Förlåt♥

GÄLLANDE PROTEGÉN

MARCURUS SÖDERLUND

DOCENTEN I KNÄPPT ÄMNE, psykiater
Marcurus Söderlund har i sitt inlägg vässt amorspetsar, en fan som försöker ragga den andres förlorade kärlek, men han undervisar också i förlåtelseskraftens ändlösa retorik, och vill ta udden av världens argaste sinne utan att ändå lyckas. Ett sant nöje att läsa honom ut i henne outkomliga, en fantastisk text om.

God afton

bifogat lägges protegé nästsista s.k. hum coloristiska brev, vackert i sin rena distansiella avfattning, skickar detta när uttryckligt är ett av dessa distansiella brevnovelletter, vänder sig till dig ehuru samtidigt låter han det troligt publiceras i tidskriften Ruin, eller Dövnice

hur än kanske dig i tanke som sitt blickfång sig kategoriskt, och med en värld av nånting, men inget konfronterande dock tror, kan strängt taget handla om någon annan / något annat också ju, knappt verklighetsbaserat i att uppfattas veta. Framlägger något härtill ber, mig anstå nödd, kring ett flertal givna aspekter och detaljer. Beklagar än att apologien är för långt utslagen, vuxit med nästan rasande hälft och ändå samtidigt varit klar redan dagar sedan, tagit sig där fortsatt, känts näst organiskt växande sig text av i knät på i väg. Giv om herr protegéen är nog så ledsen för senast ert tillställda, ingen borde ju alls överhuvud få vara elak mot dig, han slapp dig inpå livet och det slutade otack som elak där, det var så fel så löjligt så gement så hemskt så vidrigt så kringskuret så avigt, du som är tjänt av att slippa från allt sånt. Och hemskt också tillika om han är ett bottenskrap epilerat att betrakta. Kan bara säga han är alltför ledsen redan enkom för det, att han i vreden rasade sina rader segla ut. Han förstod inte hur han svek dig med läsning av dina grejer när nog lovat uttryckligen att inte göra det, förstod ändå inte först att det kunde vara så fel för dig och läste knappt mer än lite, motbjöd sig eller orkade inte

ens läsa vidare alls, insåg fortare än pö om pö efter inte många fnuttiga rader, alltså genast att fel var på sitt sätt, var bara så himla lyxledsen det när du gjort slut, avspisade honom så helt utan någon tröstan, höll knappt hans hand tag om, att detta var ungefär det allra minst galna och hämndlystna han kom sig för att göra, situationen var extrem, för att inte också nämna att stackarn var rätt full på den fjärde salmiaks-vodkaflaskan som han hållit för sig själv, skäms för att säga plattityden, verkligen nog låtit bli om ändå lite också förstått svekets stavelse fulla betydelse som det blev, han kommer tröst dig knappt just ihåg vad läste minnas några enstaka mycket kortfattade episoder, flödet som gått ur honom sin då packade hjärna frånsatt att gripnen var, det mest slående när insåg sveket att han där trots allt förmådde genast sluta den mest så spännande läsning när hur det än ville beröra honom, fattade att var fel sätt att se ditt, detta är något som också säger mycket mer om honom protegéen än i stället det faktum att han alls började läsa, för kunde sluta och det är ryggrad om något, min högaktning och eloge, dessutom som han icke orsak hava haft ljuga för mig detta så tror honom fullt fast här, han visste inte

ens då ännu att jag skulle skriva till dig, dessutom som innehållet i läst passé uppfattning enär läste lite slutade likafort och glömt, reellt tog han inget av dig nog din svekkänsla kan vara desto överskuggande, och den erkände han till för kan inte stå lögn till dig, så mycket älskar, och lika värre hörde jag precis nyligen om en som läst och det blev skiljsmässa med hustrun om än inte p.g.a. själva läsningen utan att innehållet uppdrogs varse, han protegéen var stendum sägas än att började läsa, kan erkännas gott, det du befarat hela tiden, att han skulle sära dig omedvetet, dock hade du själv varit rätt elak och hård, högst motvillig emot honom och på ett abrupt prutt och rakt mot ansiktet slående sätt gjort slut ett avsked på det ert och hans som han känt så totalt för, ett liv drogs ju bort från honom som han hade sett framemot, varit så lycklig över dig, helt förundrad, vackraste överraskningen, älskat dig riktigt som person den du är, och det är ju minsann inte lite, ser ju när jag läser hans rader och hör honom, behövde han väl där lite avreagera på nåt sätt än i sin fylla, ingenting ursäktas än men svek borde kanske också lite tas ur pannkaka synpunkten punktering om hur den som utförde det inte förstod det öh kunna sära så

mycket som det gjorde, därtill så om den utsatta själv vill värna hem om mindre aggression i sig, för den egna känslans dyra skull att inte vara fortsatt arg, att sveket var betydligt mindre riktat som sådant än det upplevs hos dig som, allra minst om det nu hörde till det första eg. sveket så där, detta om det alls kan hjälpa, att läsa några rader var inte sådant som han direkt förstod att kan såra så mycket i sitt intrång visavi dig, urtråkigt dock att inte fattade, han fattar emellertid att man inte har med andra kvinnor och andras smycken att göra, inte göra bedrägliga grejer med att utnyttja den andra, förstod inte fullt ut att några rader var så det farliga känslan blygt värst medveten ont göra om att lästa, att största skillnaden om din all avsaknad respekt blir, han till yttermera visso ursäktas kan som vuxit upp i en utkant, familj och nära halva släkt där man alltid utan särskilda högtidligheter fått öppna andras post och läst, faktiskt så, och där skrivd hemlighet oförblommerat förbigåtts känneteckning oväsentlig, inte så ytterst sällan räcker fram ett av sig färdigt öppnat kuvert och läst brev redan på vägen från postlådan som, ytterligare är han en god exentrisk författare som inte alls kan hålla sig från att publiceras belyst dekadens och brinner för

att ge ut sina texter, kan inte hålla dem, lever i ett publicum tillika, inte vacuum, tänkte sig inte för att du åter har ett högst motsatt intresse att hålla texten som det mest allra intima och värnad diskretion sin känslighet om, läste som något vilket av ditt verkade närmast vara bli för ett manus per udda inte så hemligt extra om man får tro varmans läsning ännu, bisarrt vet han inte om självupplevt hos dig och du finns inte mer att fråga heller, påfund ofta er båda, nämns tidigare även käre protegéen tagit sig in på en galnas rektorsexpedition och förfalskat höjt sina egna vitsord något som förtjusande respektlös och stal en handfull betyg tillika, vid byns öppna postlåda läst andras postkort och aerogram, även manats som pojk lysa ficklampa genom månget bankkuvert, samt läsa andra Kalle Anka, tycker kanske papprets sanning är kartong om nåt först, blott höjt på axlarna när näst ertappades in actaum, kanske är han överhuvud lite tillbringt respektlös mot texter t. ex. sagd ter, var än försutten (yrkesskada), om en enkel enkel man funtad kan ursäktas därtill förmås, fått diskulpera sig utgått ifrån, var aldrig meningen att såra ju, möjligen lite irritera eller snarast harmlöst reta dig några stunder eller sekunder, få dig också lite i knäna,

kanske få bättre kunna därtill skriva en roman på dig udda om ändå inte slutligen förälskat sig för mycket i dig för att redan avstå baktanken, blott hur kunde han överhuvud ha kunnat hålla sig för att läsa, att fråga sig högt, gör dig din question, great man läste och inget här med sin psykiska sjukdom att göra för gjort det ändå, alla jävla grsakologer svinpälsar gulaschbaroner oanalfabetiska karlar med lite tid och möjlighet gör, och nästan ingen släpper det, de med bästa betyg fordom i pottträningen utgått i synnerhet gärna, i Finland fick senatens herrar ständigt ledigt de eftermiddagar de behövde läsa dagbok, aldrig skriva, protegéens mormors farfar tog stundom ledigt från senaten tisdagar för att måla tavlor med blå himmel sky ovan Sveaborg dit, tror han också läste, nästan alla också med Amors brutna stridspetsar heus vulnus missilis alcis rei corporeus pulpa contrita fenito läser sina kvinnors åter hemligheter, alltid nästan hoppas naivt på en kurs om sitt eget ego blottläggas som ett beröm bättre sig, ser tvärtom där sin sanning naken, och varför i namn hade du inte dina dokument låsta med kod, har kvinnan sin dagbok på sängöverkastet kanske, klart karln läser den, människan är nyfiken i en tubaeformis och går det att

klicka på ikonerna datorns skrivbord framför du bara hamnar där någon läsning, hade du garanterat också läst hans någon hemligare dossie, du öppnade hans medaljong, även dömer dig själv över honom, lika goda kålsupare alla, och han vår protegé var ju verkligen erkänslan förtjusande extraehrlig rak och öppen om det dig, det var tufft, inte sen om sagt tiga utan bekänna ju, är så rörande att man nästan inte fattar vidden, eller inser honom människan här, hans hjärna vore nästan natur- och kulturminnesmärkt att älska i sin vilja till ditt, älskar dig alla gånger mer än sig själv, och skulle du vilja vara dåre sann som du sagt tillförd dr Zeccolas tidigare brev i saken hade du nog insett det storsilade här, är du nu moralens comme-il-faut lika lögn och codex och en slogan som för postverket och forna telegrafer Varsågod att vara din moralist och lika rörande omoget hela realen, honom direkt ett plus, fjäder i hatten med att också genast säga till snarast ju, aldrig kordad om det kan ses, Pausanias talat om stymfaliska människoslitande rovfåglar med bronsnäbbar, näbbar som tränger igenom rustning, blott man kunde skydda sig med kork, där fastnar dessa fåglarnas näbbar, rovfåglar stora som tranor och tränade horors trumpeter,

lika ibis, med krökt om än krafigare näbb än dessa, en annan episod om protegéens från ena universitetet på en expedition tillsammans med flickan som han lite var ihop med, skulle ha någon anteckning eller göra någon anmälan där och det var dagen innan en stor tentamen, tog vår obekymrade protegé märkligt oförhappandes upp i sin hand ett papper framme från skrivbordet där frågorna till tentan fanns, han hann läsa tills genast kurssekreteraren i samma stund ryckte med mordisk blick och hatiskt manér bort det, protegéen fick hederligt lova att han endast hunnit läsa en enda fråga, de tummade, tydligen kunde inte de fina föreläsarna mera besvaras med att behöva lämna nya frågor, sågs detta en nödlösning av, i själv verket hann protegéen läsa över hälften av frågorna, hon flickan ville veta vilka frågor, sa självmant hålla tyst om det, följande dag visade sig ändå varje som följde upp till tentan att kunde frågorna, och skrev fantastiska svar, protegéen kallades till expeditionen och kunde inte annat än höja på axlarna, förklarades aldrig mer åtnjuta respekt, fick ingen påföljd, konstigt nog fick till och med ett lärarjobb några år senare av samma kurssekreterare som kanske hade glömt allting, protegéen blev emellertid först jättesur

på henne flickan för det än hon kramade honom och han blev blott i stället något kärare i henne för, för övrigt vill protegéen undra om hon inte hade lita samma ansiktsform som du, vet inte heller mera, borde kanske lärt i varje fall att man inte läser, ändå man läser, sig mänskligt, skall protegéen då om all besannad åter ett varv runt ironiens bli ditt tak på den grund bät-tre, även nog inte alls kanske om favör ifall föll på din reaktion, själv jag anser honom rak oynkrygg vara så, en obekymrad människa lätt att vara med, alternativt möjligen därom ville han femton sekunder två minuter få ge aningen tillbaka ostar för att blivit lämnad som han ser saken utan att tagits det djupt, ville ovillkorligen också säga att han känner för dig alltjämt och trodde sitt infall detta kunde underlätta ett ert samtal om din person, kanske rädsla förhållandet tillika, om du hade vågat möta honom om han redan visste nånting av mera om ditt förflutna och ändå älskade dig rakt lika hejdlöst mycket ENÄR DU HADE TIDIGARE UT-TRYCKT FARHÅGA ATT HAN KANSKE INTE ÄLSKAR DIG LIKA MYCKET OM HAN FÅR VETA ALLT och mörkersidor OM DIN PERSON, tänkte om du rentav med vilje hade låtit honom stanna där för att mission uttryckligen läsa

ditt när du inte förmådde vara à son aise prata om det, han trodde fullt och fast på er kärlek som äkta, undrade ifall du utsagt tvärtom manat honom läsa dina texter ditt avslöjande fastän orden om beklädde förbjudet det, ville nödrop locka det till av ett om varit, där önskade han försöka om möjligt rädda ert förhållande om det fort hade handlat om detta och ännu gått på något sätt ta gnista ny, det han försökte lika viljestarkt också göra för ditt eget bästa hur han tänkte som i halleluja så, för er gemensamma sak, om ett samtal hade möjligen lyckats han pragmatisk om sitt urhjärta, han vore lyx då och skänkt dig tillbaka det du haft dina leenden för, du som sällan skrattar, eller fnittrar, just inte ler för något, kanske inte han heller nämnvärt alls fastän eg. nog, och han älskar dig fastän det, ombytt «i stället» när du haft ett eget lyckligt ur inre, gav det kanske saligt självtriumfatiskt leendet som enkom när du höll om honom och var kärlekens givmild och den hade frambragts dig om det igenkännbara hans, när han var framme vid ditt hjärta, då log du vid många tillfällen och såg mycket lycklig ut på ett vackert och nästan stilla sätt, säkert med känslan hos dig att du funnit honom och tänker stanna om detta, och du hade också

tidigare glädjeskutt lika salig för dig själv tagit för din denna kärlek honom, om än säkert tyvärr naivt och billigt av honom egen kolartro att något kanske mera ock kunde fås räddas genom på fusk bakvägen försöka åter närma sig dig med invit om att prata om din psykologi persona, om så lätt hade varit tillvägagång, lite trodde alltför mycket er, fastän ni rimligt och allt avigt lika orimligt snarast enbart allt trots borde åter vara flera steg närmare knull med varandra, kopulativa remien ena sidan å andra, lika kuka rak respektlöst rad att han skrev det där mycket svinaktiga och elaka brevet idiot till svars dig, det var visst för honom mycket skit att, blev arg krepera när han så ändlöst älskar dig och så förtvivlad och pressad när du ständigt nervärderade hans känslor för och tankar om dig trots han äntligen börjat förmå tala och stå rakryggad om era känslolägen, vädjat att ni skulle vara tala känsla båda två, och du förvred obsession likt vrängde jämt som en advocatus diaboli hans eget sagda om sin innersta vilja för och uttryckliga önskan till dig enligt argument som talade emot honom själv så omvänt som överhuvud duglig karl närmast något avstjälpningsplatsens nakna ste sälle pultron blotta för inget ens sig självt, om du

överhuvud bemödade dig säga något alls, av ditt omvred sårade så hans självkänsla förstörd nere, kanske fara värt för hela hans liv återstoden av med de sådana klacksparkar som fick, gör honom rent av skitskraj och oduglig känna att mera närma sig någon fager kvinna, ses när han utomordentligt dökär i dig ju, med mindre somliga män gett upp viljan till kvinnan och hennes mörka världsdela han förutom dig, och känner sig omöjligt mera kunna få ge någon annan det han inte fick ge dig av sitt, i hans fall som det illa varslande kommer hänga kvar av ofullbordad fokusering, gissar han kommer som enda framkomlig väg enkom sitt sätt få lida ut det för alltid i sitt författarskap, ta över det tidigare självsveket som fanns inläsa, i en sådan konstutövning som man tyvärr så lätt egentligen förfaller, blir allt mer på hälft med sig själv för varje projekt, skriver sig aldrig färdig i stället framförflyttad, förhålltar sig jämt, försmärtar sig, förfaller sig förstora, borde ju hellre ha helat sig i livet, inte i konsten som är en av de grymare bearbetningssätten, ju värre sår Plaga animae lätt desto mer liden konst, om sitt skapande blir man ändå så sällan klar i, utan snarare kan mest flytta på de där såren mellan olika skeden, tycker synd om protegeén

med sin redan något sjuka konstutövning och lekam-
liga hänvisning, hade han kanske förebråelsen rätt att
säga nånting motsvarande vad än fram få till dig, en
gång udda jämt, såg sig själv i det totala raset och ville
kanske också samtidigt blott varNa dig, du om egna
stup också att se, i en tid han ändå helst ätit smultron
och mogna skogsbär med dig allt, fördrog honom ner
visat till det lägsta dike som en karl kan vara man och
sticka upp hänt, behövde väl skillnad slut verkligen få
säga lite fan hjärnbiten fyrkantigt långt ifrån hjälte när
du ändå hade gett upp all vilja till honom stackarn,
dessutom är han oförtjänt, oförskämt bra på att avfatta
sitt frammanande om känslor varför också det elaka
blev eg. avsett alltför hårdare illa om sin verkan, i ett
ert förhållande som detta aldrig garanterat nånsin än
hänt att han betett sig lika svinaktigt och löjlig nere
förstår, du vet han håller bra borta ilskan, noteras detta
lät nu emellertida händas utanför ett sådant ert, när allt
var ohyggligt förlorat slaget honom och nere lika dött
som månen kall, inget återstod alls närmare och i av
vad du sagt otursår borttrodda ert sagoboksslut trots
hjärtats envishet fortsatt honom dö för dess ner, mer
rörande än sorgligt kommit, hoppas får jag / han du

kan pö om pö ta det med besannad ro snart, känna mer ut, inte invänt och självdisciplinerat att ställa dig över, ibland kan det ju vara lite kul rent av att få, fått en skopa ovelt över sig, händer ju inte alltid precis såpass, dock fel lika mycket oaktat, för du ska inte behöva heller, snarast ju inte, allra minst från honom som du så litat på, som ändå inte så långt innan sett som din kanske mest möjligt förtroliga, jävla elakt och idiotiskt av honom hur än missbruka din högaktning för honom om det fanns kvar av, än å andra sidan möjligt lämna några sista insikter hos dig, någorlunda obehaglig konsetallation likafullt är, sägas han har nu mycket dåligt samvete för hela tilltaget, tycker alldeles för mycket om dig för att han inte plågas väldigt för detta, tar det som sitt fel så enbart, varit ändå säkert mer elak mot sig själv än gentemot dig, det kan jag betygat säga sagt, kanske var detta också betraktat en frenetisk livräddning för honom förvånande att komma ur kärleken och det trollbundna till dig som du tydligt sagt oönskat, att få hatet i honom som sista utväg, som han ändå inte fick uppblussat, dock fick han nu jävla tydligt inse att ni ofrånkomligt mera kan lyckas, du avskurit för gott med taggtrådens tre synonymer, får han led-

samt fullt inse vad som hänt honom. Fick han åtminstone visa att han är karlen att visa ilska, inte helt slak igenom sprickorna, fastän löjligt sådant i sig. Han ursäktar sig inte helt för kan inte så bra idag, har gråtit ner sig i förtvivlan, och hälsar vänligt om du möjligen för din egen skull kan leta det med mindre kränkning, så eller möjligen ger du bara fan ändå i detta allsammans men kanske ändock inte när du gav upp ert sista projekt om det som sägs den fantastiska diktsamlingen er, då som din upprördhet uti honom är större än meritens värde, känslor finns kvarvara, han är inte vem som helst att likgilta sig för, berör ju, hoppas han great hjärta allt du han ge fan med att blott känna ont, försläppa. Du har gett honom sitt livs lyckligaste stunder, och han olycklig gav dig skit, halva sträckor och besvikelser, kanske är han verkligen värdelös, undrar han. Varför är världen så som befuntad att man inte oförhappandes och med förlåtelsens realvinst kan leva om i vissa lägen och allt blir annorlunda tackvare självlekande oturssår och hjärtats envishet, aldrig borttrodda, ej sitt sagoboksslut, bekant tema reminiscens från några naiva filmer, men ändå så, gör dina dessa ut supra diktrader bort bak obstipation från stället där

solljuset aldrig når precis. Kanske är också datorer och inte minst internet ett jävla därpåfund, går ju för lätt att läsa och skriva brev, för fort genast det, man hinner inte ångra, fastän nog borde förstå pro inställning att inte skicka i väg genast eller alls, eller att läsa ånga i all hast, dålig väntekarl han också. Datorfunderingar gör ännu människan till större dårar än hon nånsin tidigare varit. Protegéen är helt igenom ledsen för det som förelåg er lyckas och hamnade om misslyckandets sida cul-de-suc, för alla de besvikelser, alla krusade förhoppningar, värld nere, inte minst när ni kommit hann er så fruktansvärt nära vid ett helt gemensamt, känts där som att verkligen med den människan rätt, älskade som person, "vackraste överraskningen", tackat honom för det, du gjorde honom oändligt vacker glad och lycklig, fick hos honom om en ny värld att leva för, han ville leva för dig. Hade därför så hoppas få göra rätt för sig, ge dig i livet så mycket tillbaka, men hamnade i ett skitunderläge som gjorde sig till dåre. Han säger «du vet inte hur mycket jag älskar dig», sa det i rörande ton att så mycket mer än, och det säger ju i sig så jävla bra vad, om man kan läsa, tro och leva in i det. Kan du? Jag tror han har en mycket djup insikt om livets frågor, om

sin vilja, om att känna, och om människans förmåga till en annan, hela visa skaftet på. Tror vi kanske du omöjligt förstår honom fullt ut här, att tyvärr glömt och neutraliserat dig från det nära allt glädjande ni var varann, för verkar göra er avstånd med någon cynism, vänder av «gott» ofta till motsatt, att det han kommer med är genomgående värdelöst betraktat. Vi önskar emellertid dig allt gott i livet, liksom jag önskar protegéen det separat, och fint även om du har ork om möda att ännu se sakerna från ett annat ljus, han skall nog inte heller mer ihärdigt förfölja dig med om sina epistlar spikade i luften men ifall ni ännu någon gång kan få papper för ändlösa blanketter och bruna statyetter, menar bli uppskattat brevvänner och baksidornas goda, så allting han inte lite uppskattat dina rader tills in på sistone och han skulle bli extremt glad även för det om du fortsatte skriva, hoppas jag för det inte allt förtroendekapital och kraftomslagspapper är förbrukat med tanke på framförda skäl många, om ett ljus över saker kastats och frambrakts om min förhoppning, i framtiden, nu som sådant kanske kännas alldeles för motbjudande i detta inflammerade satans läge, dock vill jag i egenskap av psykiater och med min kunskap i

det här skedet säga, när saken är färsk gubbe sin surkärning och mer i minnet framföra vad anfört, om det redan nu lite kan "mildras moras", se oasrosorna som dr José Saramago talar känna genom torkan som aldrig är så svår att inte någon rotslingra lyckts överleva upp, nästan lika segt som hoppet om att finna den åter, i alla sann saknarskovs namn dig bli inte kvar om hela stenblocket tungt där. Bredvid säga svekets aldrig förruttelse, ni har vackrare hjärta, porträtterat hjärta, levd mening, dyr sanning kvar, ändå var två, inte sålde utan fick hjärtan, nu kunde ni fastän skriva om sand, allting annat också om som ni ännu kan vara stimulera (Kaolinum, vit lera) båda sidor timglas ej swart vid, ha brevvänlig tid och ägnans ärm tangentfingra för. Och kanske finns det rentave lite humor i allt detta, sorg-humorn, galghumor, Kristinestadshuomor, om du vågar se efter mera, känna vidare i å protegéen av ett stort vidkommande och rätt oförvanskat ganska underbart naturbarn saligt ovetande om erfarenhetens plikt, för din skull önska beredd direkt hoppa i och bära kängor femtioen kgram paret vilka dundrar sanningen överhövdan i asfalten, fastnar inte viljan drivd fastän andra hunnit sätta tuggummin stora fästen som dans-

karnas där, framförbära dig vilken än sak med, hur dubbeltung det än vara och lägger ömma hjärtklapp i två, dikten i haklappen på honom otakt haft, spillran ihop viljan. Möjligen har du för mycket stolthet för att ha för litet stolthet, förstå däri, och med att komma ur egna sätet förbi ett, men hur helst är protegéen nu från den amoreiska megalomani du först inprentade honom i, fall som större allt livrädd när således sårades så rader att inte duger ett halmstrå bättre i manlighet till dig, rädd för livet, kvinnan, och för dig i synnerhet alldeles, herr han darrar jamais-vu som ett asplöv prasslar och jag fått grymt osvikligt ordinera ner honom om pulver Kalii bromidum et Natrii bromidum jämte vita nervdroppar Aether spirituosus camphoratus, det en jävla dricksglasdos stor av dag, natt, att, allt igen. Du vet själv hur kär du var i honom vår hjärtansbeskrifelse fin hjälte, sorgmodig kan ses, är mycket söt, en snäll människa, påhittig karl också, oavsett du kanske antagit honom vara en i något tuffare person, var du ändå ju mycket kär i honom under själva de era reella situationer som förelåg er, han verklig med dig och i allt det ni nånsin företog och hånglade, t.ex. ändhåll den fantastiska måndagen ni gick längs långa tusenstegens

skogsväg till den okände finske författarens tuskulum, hur ni kände er stå dragning så nära i ett bredvid, såg på där med varandras kärleksögon träffa, hade varandras hjärtan i kropparna egna så utbytt plats som evighet, kändes som ni hade för övervunnit världen och tiden, hade bytet i fällan mellan dessutom och samt, ni var egna, och väl sedan hemma i Sylvi Övre huset blev du medlöp vara à son aise mera förtrolig ditt och han föll sakta ner i lyxtårar om hur oändligt fint det kändes när du beviset tog honom som din nära, du om berättade hemlighet märke ett spänne, ni kändes tillhörandets svets det, ni visste precis allt då fog om varandra som man bara behöver göra i reciprok, absolut ni hade kommit fram till varandra att räcka, rakt funnit varann ingen motvilja vid, när du berättade sig behjärtat han tog det som i den vackra gesten för, du hade tids snart berättat resten förseglade allt under han tagit det i sig dystra som en oerhörd gåva av dig, att du anförtrot dig honom silverfatet, just som när han tar det vackert blir det befrielsen för dig så mycket mer värd, du har kommit till en närmaste och han vill ha det du helst vill slippa, han vill det så gärna du inte behöver skämmas och försvagas för enda för en enda

stund, ni åt straxt på då den dagen chokladglass tor-
kade fikon aprikoser och choklad, nästa kväll pseudo-
pêche Melba och choklad, då visste du att han inte var
så tuff just men din och inte alls illa, han cernuus dig,
är du inte mer beskyldig dig, honom, er något att stäm-
ma ton? Var är man människa och känsla? Han älskar
dig hela mängden mera och styrkan mycket. Jag är
grandseigneur, suttit på storängarnas jaktorn 5 en
eftermiddag tumanhand med protegéen och jag är leg.
psykiater, docent, retoriker, bra epigon och stundom
god vän till vår lilla hjälte protegé, beundrar direkt
hans allt sagt regelrätt unika och storsilade, befängda
och lika begåvade författarskapt, levande parabas, best
in show application of Illinois Super Test of Psycho-
linguistic Ability (Super ITPA), jag renlärt honom från
det hela fula skatologiska, illa något rädd han reko för-
faller, börjat bli vulgärare obsceniteterna åter ju till,
maledictolog Dagrins välsignelse kunnat, fråga du fast-
än h;ström hur mycket han protegéen var det med pro
första version burk soppa, hade du sett två skymt ho-
nom de år sedan innan, blott han är duktig med sitt
oavsett, har oanad självstyrka nog, mer lagom praktisk
hård än Karlsson af Takbranten, frontespis tar fan i

gränslet, kan upplysas, och jag heter däremot självt Marcus Söderlund för min del, är också däre, och jag är stolt över att sådan det precis som protegéen för sitt, allra mest nånsin beundrar jag honom för hans hur segt omisskänneligt älskar dig, ser det honom trängas fram genom allt ork vemod om er del i världen, det är det mest rörande jag sett hos en karl under min redan så långa praktik, jag brukar ibland gråta på min mottagning när jag tänker på honom, tänker honom som en maskros som hamnat växa på ett högt tornhus alla tretton våningar ensam överst å taket och så regnar det ändå aldrig den sommaren och torra gargouilles som allt inget innan blom och han kan inte annat än vissna bort på kort rotfäste, flera personer som bor de översta våningarna ser det några dagar efteråt när de går ut och röker, undrar åter stilla hur himmelen och hjälplöst det hamnat alls där högt uppe, någon säger just därför, en så djup fin reko rättfram lyxperson vår protegé är, sådan som man gillar och får förtroende för, står för sitt, han sitt eget varumärke så vill du verkligen att ni helt skall förlora varann, handlar om stora livschanser, tror ni föll på att han protegéen fick det man benämner kärlekschock, eller amors baksmälla, jfr lit-

teratur *Why Are Love and Sex Philosophically Interesting?* i *Metaphilosophy* 11:2 1980; *Playboy* March 1967; *På burklös mark* 2005; *Sexual Harassment on Campus: A Guide for Administrators, Faculty, and Students* 1997; Din egen text om metallmusikern och harnesktillverkaren, opublicerad, med rätta vilket i sin starkare variant nu kännetecknat glosorna är ovanligt som mycket mer än att man slås ut om tafatt tystnad och utlöst när du upplevdes inte honom insläppt i ditt liv ånyo efter Övre huset rött rum när han kom för att sätta sig allra närmast det, såg du hans vädjandens blick, du upplevdes enbart önska hålla ditt från honom, att inte få komma fram hur gärna man än vill, svarar man i en inre tystnad som sprängs i än värre tystnad när man är så kär som han, vilket inte på något sätt betyder att han är svag eller dig oförmögen annars om nånting fått fortsätta, om du sträckt din hand, lite hjälpt honom att få början, som i Övre huset när du började kyssas och petting så fint genast, några gånger kom du hos dig också, när en morgon innan du gick rasta hunden och han satt vid datorn och du kramade som i sanning, en gång lyfte du honom, en annan gång tog du danssteg med, allt blott en gång, hade behövt

två gånger för fan, kanske högst tre, lite lite mera ju i varje fall, tagit dig i hampan för f-a-n, blev han nu irra planlöst, en kärlekschock upplöses inte helt lätt och det vill handla om situationer som aldrig nånsin behöver upprepas trots vilka svårigheter vare om, stärker snarare efteråt en person, dessa om orsak vill inte utlösas upprepat utan tar lätt det kreativas väg framgent av, att köra ner ert lovande förhållande beroende på att ni hamnat i de senare engångshörn låter för mig lika trist som av trångsynt, slöseri på något fint att ta, hela grundgrejen ni missar, han tuff när så lipsillisk karl, eller säger han lipsillsk, hur oavsett du som kommit stanna i hans hjärtaste hjärta han som dökär give och vill dig allt gott, han vågar ha framme känslorna, ni båda känslomänniskor, även du i grunden, inte teatraliska men ändå så där och när ni vill bli förstådda hos varann om just känslorna om hela den egna personen, kan säkert inse rollen av lämnaren, släpparen och stödaren, tröstaren, där växla er styrka, han bör åtminstone kunna skifta rätt fint, och ni är ju två människor, därmed dårar som kan ännu göra så oväntat mycket oavsett det känts skitnere, göra det mest radikala och ändå är säkraste av allt i ens liv, känna sig in i sin, han upplever

emellertid också att du stannade upp själv och aldrig riktigt så helt besannat berättat vad du vill av honom eftersom det betyder att du hade varit lika tvungen berättat mera om ditt, våga dig på att ta fram, så ytterligare ännu från det där första urfina tillfället ni hade i Röda rummet, dessa lägen som ni ändå kan ha lätt att återkomma till beroende på att ni giltigt inte förlorat nånting av ursprungligt på vägen blott förblindats och självbedrägligt tänker att nånting ändrat och är annorlunda, hos er är inget fan det, får ni hamna bakåt för att därpå fram lika ta av sig själv och ha samma fina livsljus ni redan fick fatt i, och du svor honom ändå upprepat evig kärlek och ville också så snällt vårda honom i höstas när han låg länge i okänd hög feber, du slapp inte komma, svimfärdig med trettionio skrev han fyra timmar åt gången till dig hur han älskade dig och längtan hade till dig, och saknade dig, ni var så väl varandra att ge, ni hade länge definierat livet med att ge det åt varandra, ni hade skänkt er båda, när han väl genast frisk och alltjämt dödstrött kom till dig och inte sovit sedan när ordentligt du som tyst för dig själv tvivlade på att han var kär mera fastän i själva det verket blott nerkörd och i svår kärlekschock din lekamliga

hänvisning och hjärna, visst som han kunde ha skinit och sträckt ut sin hand få, bett dig mera om, nog hans chock om var svår att veta i, mig vad hade varit gul- ligare än ni på jorden tillsammans, eller skulle vara att se ännu, nu först har ni riktigt mycket kärlek att lätt ta ut vid förlikning så mycket okvitterat av, kunde som i forssläppning ert, befriat självfångelse och bokstavs- helvete annat, au fond allt, om han åter får visa sin kär- lek för dig kommer du otvivlat, otvivelfullt få honom bättre än någonsin förr, nu bör han få allt kanaliserat med sin enorma vilja till dig, ni har mer att ge varandra än ni nånsin nära ens kan ge er själva i livets något ske- de, förstå skillnaden mellan det redan enorma och det som är än mer än det, vet du att han älskar dig riktigt mycket, massor, och är så betagande ledsen förvriden av egen förtvivlan för hur det gått med ert, det äter formligen upp honom framför ögonen på sig själv, nog hans hjärta är äkta som älskar dig, han vill dig om ditt så mycket, ångrar och gråter, uppslitet sägas, så snopen och ledsen, säger «snälla du» för sig själv, kämpar mot den hemska hemsökelsen att du avlägsnat honom, att blott med alla kretsloppens under och omvägar träffas ni nästa gång om miljarder år som utrotningsshotade

skalvingen Colonopetron caccemator, i sig det mest fantastiska blott han vill ändå få älska dig här i livet som människa, MEN du min vackra ifall han protegéen pultron så alltid sant i dina ögon förblir nulägets betraktat kan inte vi då i stället träffas och jag säger är mitt yvig hår runt bärstjälken och världsvan så bröstet sjunger på mig bred, har lite snudd lägre IQ än protegéen när jag mätt i stället talar jag om sex med stadig aldrig sviktande röst överhuvud imponerar gott alltid lämnar mycket dricks och beställer gärna årgångsviner och låtas lastbart, och kan en hel del värdigt om den märkta världsdelen, protegéen visat några fotografier på dig som, jag bett ett om att få rama in det läggas på mitt skrivbord fram och kan jag i varje fall onanera när nån dåre drar eländet på kanapéen de sina samma evinnerliga jeremiader lika öh, hinner väl just på en timme få ur mig mitt, hatar den där chaise long så till leda se, hela ställbara ryggstödet snett, lust att sprätta ut med dolk, sätta den utställning objet d'art på Tribunale Amor och i stället ställa in en dr Heurteloup-säng, men du ser så oskyldig ut på hans fotografier av dig nästan som saligt ovetande om allt annat än hos honom där i ert röda rum om någon den din besvärliga

världen spåret borta, en tabula rasa-brud, som om värld inte ens förelåg mera någon annanstans, du är så härligt vacker och egen, du glittrar ett liv, inger din egen förvåning om hur är skönt, hjärtat måste sitta vackert genast på ytan i din kropp så liten och säkert fin att hålla om, kan vi inte träffas vet jag; tror jag också herregud blivit förälskad i dig, om jag riktigt ska hamna baktala paskill honom protegéen är han väl inte helt allmänt slug, kanske hei-hei, sitt eget skämt ju, tar saker för högtidligt, barnsligt tröttsamt förtjust i detaljer, och expert på träben, suck, känner kanske för mycket, inte blott i sin lyxkärlek till dig utan märks lite i allt och annat, med skrivandet inte minst ju, han får det ganska framlyft mer än tyvärr fokuserat, förstås kärlek inte det minsta mindre sant för honom, ò ja, och här bredvid om följer se adjunctum paste ännu hans ett great färgbrev grant om än det nu lite tappat stringensen något redan, ville snarast gott få det åt dig du fina, via mig om du förmodligen inte gitter öppna hans post mera, Skäms du än för det, ett brev färg som han an tyvärr säger vara det nu nästsista någonsin, lägges också med det föregående Rullgardinsblå brevet om visst låter av en underbart rörande text riktad dig, det

sista återstående kommer bli skivet först när något nytt radikalt hänt ånyo hans ganska liv i, när det fått ett första facit av något och väl förhoppningsvis snart mycket större än härom nedslaget bild medgivit honom förtvivlan, så dig sagts tillhanda kanske i samband med någon aktuell publicering sedamen tid, dig om- betts här av det sista hittills som än in medias res;

*KÄRLEKSEPISTEL STÄLLD
TILL PERCA, OSKILJAKTIG
POET, MIN ÄLSKADE
BOEL SCHENLÆR*

DU & JAG I SOBRA FÖRENINGAR av lust och
ömmande ömhet
så långt gångna, hittills,
att inte ens döden,
(den knatten),
kan urskilja oss.

...en svävande behåkant lite ovanför din hand...

SÅNGEN SOM KOM LITE FÖRE:

Att bli olycklig är ett fulltidsarbete.
Hjärtesorgen nynnars in sin visa i all märmg.
Länge levde vi före revolutionen
sovande med ett par fagra kärleksbon
lindade runt håret.
Duva, nu när du kommer dråsande,
kommer du sent
men du kommer efterlängtad.
Ändå, förgrymmade liv, räcker vi till?

BOUQUET

Att bli tvilling är ett känslöarbete. Än i dag, i den bjärta illusionen av förväntan lägger jag mig själv djärvt nära Dig, i Dina kordiala armars famn. Jag lånar ut och draperar min själ över den upphöjda avgrunden, en sinnesvärldarnas himmelssäng lika förgänglig som mitt njutningslystna sköte.

Det är att älska, att älska magnifikt att döden inte finns som dragplåster. Blindheten inför vår ortodoxa livsstil är vår alldeles egen. Vi beundrar intensiva vild-

smultron. Vi åtrår havet och saltet som ska stänka upp över oss när vi allra mest anar det. Du och jag skulle aldrig ströva förtrollade i skogsmarken och välvilligt fösa ned varandra i någon stillasinnad åker. Vi skulle inte låta våra kroppar bli frön före mull. Du och jag spirar i alla slags smäckra vattenbäddar med smakerna skälvande av den andres integritetsfyllda ljuvlighet.

LYSSNA TILL KÄRLEKENS VÄSEN OCH OVÄSEN

Och hör, min hjärtevän, hur högsommarvärmen ljuder som en borttynande koskälla från den yttersta hagen. Pulvret från solen drar sina andetag hetsigare utom oss. Vi svalkar oss långt ifrån en havsörn. Erkänn-samheten är graciös när den vidrör oss. Min höft mot din. Allra helst de dygn vi inte ens står ut med oss själva.

När en människa talar, dras läpparna isär. Mellan oss finns kyssar.

Min åstundan och din beröring. Jag naken inför dig. Min djupast liggande förtröstan om emottagandet, om vilan, blottlagd.

Tystnaden är ett intet – i jämförelse.

SMÄRTA ÄR ETT SLAGS SMÖR

Ingen någon känner, är robust nog, eller svag nog, inför den kärlek jag närmar mig på nätterna. Genom mörkrets fönster på glänt låter mandelträdet sötbittra blommors doft falla droppe för droppe. *Är det du som anländer?*

Ingen någon känner vill den kärleken ont, hur skulle de kunna förmå sig till det när alla är självupptagna? *Nej, det är inte du, du är ingen blomma.*

Näpna vitrosa fyrkantsblomster att strö för vinden när de vissnat.

Ingen någon känner har ett ovanligt förhållande. Hur skulle någon kunna ha det, när alla är vanliga? Och över mig fallande lila stjälkar med smak av manna och mandel.

Ingen möter någon som inte finns. Kärleken lever i en dröm och där finns någon.

Räcker tiden till?

Nej, aldrig.

PÅ DET SJÄTTE

Jag längtar, aldrig sinande, till ett hem jag inte visste var du. Bort från tårarna i Läpparnas hav, bort från kniven den illasinnade mänskan förde mot min kropp – om inte jag släpper dem fria ur de rasande tunnorna blir de förtorkade herkuliska lidandetårar.

Där sedan; hur gråtblödandet tillfälligt stillnar. Men väcks som övergödda kråkstackrar: Hur kunde förfallet och en alltför smutsig matta surras runt min kropp utan kärlek. Omöjligt.

Mina tårar är klippblock. Jag ger mig själv tillåtelse att lämna dem bakom dig. Du samlar dem inte i dyrbara ämbar att bära över floden Djepna.

Ja, vi stirrar mot omöjlighet, den enda vi kände till. Vår död tycks avlägsen hur ofta vi än föreställer oss den. Vi avgränsar oss med kärlek. Jag ser kärleken som ovillkorlig. Kärleken är ofta ofrivillig och den delar inte med sig av sin edsvurna totalitet.

Du och jag kan inte gå längre än till varandra. Vi kan inte sluta se stopp. Vi måste vidare, och vi går undan.

Du och jag njuter i sammansmältning, i oss, den enda gemenskap som inte blir övergiven. Det blir vi.

SYNENS FÖRSYN

Vi värjde kärleksslag med bara händerna. Vi kunde aldrig tro att kärleken med sina harhjärtan hade något till övers för oss. Självfallet skulle vi inte få leva i grace – vi fördömda. Kärleken var bara ett led i fördärvet. Och åtrån – en enda ynka tafs ur guldets. Åtrån kunde vara att avstå.

Men här är du nu, och omvänt, vi tycks inte fördelade, men gynnade, omsvärmade av prunkande ynnest. Kom in i tomaterna, kärleken tömmer dig på kärnor.

PÅ TUNGAN

Jag kommer att älska dig de dagar när ingen annan är i närheten.

Intigheten är ett intet när du möter mig i det tidlösa. Kärleken är det enda som kan mäta sig med tiden. Upplöst.

PANOPTICONS POETISKA ADDITAMENT VOL. 2
ÄR EN FRISTÅENDE BILAGA TILL
PANOPTICON: TIDSKRIFT FÖR LOGOFILI.
ISSN 1651-8470
<http://panopticon.do.sapo.pt>